

Arrest

nr. 274 206 van 17 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 18 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MUSTIN, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 8 november 2018, diende op 13 november 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 1 juni 2011 en 18 september 2015 in Zwitserland en op 1 april 2012, op 18 juni 2014 en op 4 en 5 oktober 2018 in Zweden (Eurodac). Zij werden ook genomen op 8 januari 2016 en 30 mei 2018 in Nederland en op 21 april 2016 in Duitsland (Eurodac).

1.2. Op 18 november 2019 werd de beslissing genomen tot afstand van het verzoek om internationale bescherming en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker diende op 24 december 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Zijn vingerafdrukken werden genomen op 4 december 2018 in Duitsland, op 13 februari 2019 in Nederland en op 23 oktober 2019 in Denemarken (Eurodac).

1.4. Op 17 januari 2022 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 17 januari 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 24/12/2019
Overdracht CGVS: 05/03/2020*

U werd in het Somali gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) op 02 februari 2021 van 13u04 tot 17u12. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u bijgestaan door een tolk die de Somali taal beheerst. Uw advocaat, meester DESMOORT Constance, loco voor meester DESENFANS Christophe, was tijdens het gehele persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart Somalisch staatsburger te zijn. U bent geboren in X op X 1992 en afkomstig van het Huriwa district te Mogadishu, waar u ook bent opgegroeid. U behoort tot de Hawiye – Haber Gedir clan. U bent van uw 7e tot en met uw 13e levensjaar naar school geweest, daarna stopt u met school om uw eigen bedrijf te beginnen. Van 2005 tot 2009 maakt, verkoopt en verhuurt u muziekcassettes en videobanden. U doet dit totdat u met uw ouders van Mogadishu naar Guri’el in de provincie Galgadud verhuist. In Galgudud begint u direct na aankomst in januari 2009 een textielbedrijf, welke u uitbaat tot maart 2009. Uw broer L. is echter gekidnapt en uw vader vraagt u naar hem op zoek te gaan. Zo komt u via de clanoudsten in contact met Al-Shabaab en wordt u eveneens door hen gedurende drie maanden vastgezet. U wordt uiteindelijk door het Somalische leger bevrijd, maar Al-Shabaab blijft voor problemen zorgen. Als zakenman dient u ook belasting aan hen te betalen en wanneer u weigert dit te doen, wordt u telefonisch met de dood bedreigd door leden van Al-Shabaab. Op een avond in Guri’el in maart 2009 wordt u tegengehouden door Al-Shabaab en willen ze u doden. Vanwege een onderling dispuut over wanneer u gedood dient te worden en als ook door toevallig passerende soldaten wordt u gered. Daarna besluit u direct het land te verlaten en neemt u een bus naar Galkayo. In Galkayo laat u een paspoort maken en met het paspoort reist u terug naar Mogadishu om vanuit daar in juli 2009 het vliegtuig te nemen naar Nairobi, Kenia. Daarna reist u door naar Italië. In Italië dient u in 2011 een verzoek om internationale bescherming in, welke u wordt toegekend. U krijgt er een beschermingsstatus en een driejarig verblijfsdocument. U besluit door te reizen naar Zwitserland, waar u eveneens een verzoek om internationale bescherming indient en waar u van 2011 tot 2016 verblijft. Vervolgens reist u door naar Duitsland waar u van april 2016 tot oktober 2018 verblijft. Daarna keert u terug naar Italië om uw verblijfsdocumenten te verlengen, maar dit wordt u geweigerd. U reist door naar België en vraagt er op 13 november 2018 asiel aan. U wordt opgeroepen om zich aan te bieden bij de Belgische asielaanvraag op 31 oktober 2019, maar doet dit niet en u wordt geacht afstand te hebben gedaan van uw asielaanvraag. Op 24 december 2019 dient u in België nogmaals een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingen Zaken te Brussel.

U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS heeft, nadat u een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud toegezonden kreeg in juni 2021, geen opmerkingen van u of uw advocaat mogen ontvangen, waardoor het Commissariaat-

generaal concludeert dat u akkoord gaat met de inhoud van de notities zoals opgesteld door de protection officer.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96). In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

U heeft echter zeer tegenstrijdige verklaringen afgelegd in verband met uw identiteit, uw verblijf voor uw komst naar België en uw problemen in uw land van herkomst. U werd tijdens het gehoor op het CGVS dd.02 februari 2021 uitdrukkelijk gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen en het belang van het afleggen van correcte verklaringen, en dit zeker aangaande uw identiteit, uw profiel en uw verblijf de laatste jaren voor uw komst naar België. Er werd ook beklemtoond dat het voor de beoordeling van uw nood aan bescherming noodzakelijk is dat u duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en u een correct zicht op uw werkelijke achtergrond biedt. Niettemin heeft u geen afdoende verklaring gegeven voor de door u afgelegde tegenstrijdige verklaringen en heeft u evenmin duidelijkheid gegeven over uw ware identiteit, en uw reële motieven voor uw verzoek om internationale bescherming (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 02 februari 2021, p.3, p.22-25).

Vooreerst hebt u geen enkel identiteitsdocument neergelegd ter staving van uw identiteit. U stelde tijdens uw gehoor op het CGVS dat u nooit over een Somalisch paspoort hebt beschikt (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 02 februari 2021, p.6).

Wanneer de protection officer u vervolgens vraagt met welk document u dan uit Somalië hebt gereisd, verklaart u plots wel een paspoort te hebben gehad. U voegt dan toe dat u zelfs een visum voor Italië had. U verklaarde weliswaar toen dat het niet uw eigen paspoort was, maar een in Mogadishu illegaal aangekocht exemplaar en dat u daarmee tot 'hier' gereisd bent (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 02 februari 2021, p.7). Op de Dienst Vreemdelingen Zaken (hierna DVZ) verklaarde u echter dat u een Somalisch paspoort had met visum voor Sudan en dat dit paspoort u ontvreemd zou zijn geweest in Libië. (Vragenlijst DVZ, dd. 03 maart 2020, vraag 24). Het feit dat u geen duidelijkheid geeft over met welke identiteitsdocumenten u naar Europa bent gereisd tast uw geloofwaardigheid aan.

De geloofwaardigheid van uw nood om internationale bescherming wordt verder ondermijnd doordat u 15 keer een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Europa en dit vaak zónder het antwoord van de betrokken asielautoriteiten af te wachten.

Uit het Eurodac search result (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt namelijk dat u op 01 juni 2011 in Zwitserland asiel heeft aangevraagd, dat u dit vervolgens op 01 april 2012 en 18 juni 2014 ook in Zweden doet, waarna u op 18 september 2015 zich een tweede maal meldt in Zwitserland. Op 08 januari 2016 vraagt u eveneens asiel aan in Nederland. Nederland vraagt echter aan Zweden om terugname van uw dossier, maar u verdwijnt in Nederland en u dient op 21 april 2016 in Duitsland een verzoek om internationale bescherming in. Op 30 mei 2018 vraagt u voor een tweede maal asiel aan in Nederland. Nederland vraagt ditmaal wederom overname aan Zweden, maar Zweden weigert ditmaal. Dan wordt er overname gevraagd aan Duitsland. Duitsland gaat wel akkoord, maar u verdwijnt opnieuw. Op 04 en 05 oktober 2018 vraagt u dan toch opnieuw asiel aan in Zweden en op 09 november 2018 dient u eveneens een verzoek om internationale bescherming in België in. Op 05 december 2018 laat Duitsland weten aan Nederland dat u zich op 04 december 2018 bij de Duitse autoriteiten heeft aangemeld en wederom doet u daar een asielaanvraag. Op 17 januari 2019 dient u dan nogmaals een verzoek om internationale bescherming in België in en op 13 februari 2019 doet u dit eveneens opnieuw in Nederland. Op 23 oktober 2019 dient u vervolgens opeens in Denemarken een verzoek om internationale bescherming in. Door België wordt u ondertussen uitgenodigd om op 31 oktober 2019 zich aan te melden, een uitnodiging waar u niet op ingaat. Derhalve wordt er op 18 november 2019 geacht dat u afstand doet van uw asielaanvraag in België. Op 24 december 2019 dient u tot slot nogmaals een verzoek om internationale bescherming in België in.

U verklaarde op 03 maart 2020 op DVZ bij vraag 22 dat u in Italië (waarvan het CGVS geen gegevens over beschikt), Nederland, Denemarken, Duitsland, Zweden en België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat u overal werd afgewezen. Bij het overlopen van uw reisweg op DVZ verklaart u opeens ook in Zwitserland een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend en er 5 jaar, te weten van 2009 tot 2014, te hebben verbleven. U zegt dan ook in Duitsland en in Denemarken nooit een asielaanvraag te hebben gedaan en er enkel op doorreis te zijn geweest. Ook verklaart u in maart 2020 op DVZ reeds in 2008 in Italië gearriveerd te zijn (Vragenlijst DVZ dd. 03 maart 2020, vraag 32). Wat bijzonder opmerkelijk is gezien de vervolgingsfeiten die u aanhaalt tijdens het persoonlijk onderhoud zich zouden afspelen in 2009 (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 02 februari 2021, p.19) en u uit Somalië zou zijn vertrokken in juli 2009 (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 02 februari 2021, p.21) .

Tijdens het persoonlijk onderhoud wordt er u ook gevraagd naar de landen waar u reeds eerder een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. U verklaarde dat u in Italië (2011), Zwitserland (2011) en Duitsland (2016) reeds eerder een verzoek om internationale bescherming had ingediend en dat u in Italië een verblijfsstatuut van drie jaar kreeg toegekend (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 02 februari 2021, p.4). U verklaarde eveneens dat u een drietal maanden van augustus tot oktober 2018 in Italië heeft verbleven, juist voor uw eerste asielaanvraag in België. U weet zelfs te vertellen dat Italië toen weigerde uw verblijfsdocument te vernieuwen vanwege dat u in een ander land reeds asiel had aangevraagd. In Zwitserland verklaarde u dan te hebben verbleven tot 2016. In april 2016 zou u vervolgens naar Duitsland zijn gereisd en daar eveneens hebben verbleven tot oktober 2018 (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 02 februari 2021, p.5).

U vermeldt echter niet dat u naast de drie hier genoemde landen óók nog asiel heeft aangevraagd in Zweden, Denemarken en Nederland. Wanneer de protection officer u aan het einde van het persoonlijk onderhoud confronteerde met de Eurodac search results, ontkent u in Nederland asiel te hebben aangevraagd en zegt u dat u daar enkel bij een grenscontrole vingerafdrukken heeft gegeven. Zweden was u 'vergeten' te vermelden (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 02 februari 2021, p.22).

Dit is uiterst ongeloofwaardig aangezien u op 03 maart 2020 wél wist te vermelden dat u in Zweden heeft verbleven van 2014 tot 2016. Uw verklaringen zijn niet alleen tegenstrijdig met supra uiteengezette asielaanvragen, maar ook met het Duitse antwoord aan de Nederlandse asielautoriteiten dat Duitsland akkoord ging met een terugname van uw dossier, daar uw asielaanvraag eind 2018 er nog steeds hangende was.

Daarnaast hebt u in het kader van uw opeenvolgende asielaanvragen in verschillende Europese landen ook nog gebruik gemaakt van verschillende identiteiten. In België dient u een verzoek in met de naam M. I. en verklaart u geboren te zijn in Mogadishu op 01 januari 1992. Bij uw tweede aanvraag voegt u de tweede familienaam D. toe. Wanneer de protection officer u vraagt of u ooit een andere naam of geboortedatum heeft gebruikt, antwoordt u: "Nee, nooit" en "Nee, wanneer dat zo is, dan herinner ik me het niet" (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 02 februari 2021, p.7). Uit de informatie die de Belgische asielautoriteiten heeft mogen ontvangen van de Nederlandse en Duitse collega's blijkt echter het tegendeel. In Nederland vroeg u asiel aan onder de naam A.R., geboren op 01 januari 1997 in Afgoye. In Zweden staat u gekend als I.D.W.S., geboren op 08 januari 1989 en in Duitsland diende u een verzoek om internationale bescherming in onder de naam I.Z., geboren op 01 januari 1995, geboren in Afgoye. Ook staat u in Duitsland gekend onder de naam M.I. met de volgende verschillende geboortedatum: 12 december 1991, 01 januari 1992, 01 januari 1992 en 01 februari 1988. Wanneer u hiermee tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd wordt, zegt u eerst dat de Nederlandse politie een document op u vond met daarop een andere naam. Men had u daarna met deze naam geregistreerd en dat het niet mogelijk was om dit aan te laten passen (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 02 februari 2021, p.24). U verklaarde verder in Duitsland wél uw echte identiteit te hebben gebruikt, wat een zeer opmerkelijke verklaring is, aangezien u daar met verschillende namen en geboortedatum bekend staat. Uw verklaring over de abusievelijke registratie in Nederland is dan ook allesbehalve afdoende en het CGVS kan niet anders dan concluderen dat u geen zicht geeft op uw werkelijke identiteit, geboortedatum en geboorteplaats – niet door overtuigende verklaringen, noch door enige documenten. Het CGVS concludeert dan ook dat de door u verstrekte (persoons)gegevens op geen enkele manier gestaafd worden en dat bijgevolg meer dan gerede twijfels hieromtrent op zijn plaats zijn..

Wat uw geloofwaardigheid volledig verder ondermijnt is dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op 02 februari 2021 geheel andere vervolgingsfeiten aanhaalt dan die u op 03 maart 2020 op DVZ verklaarde te hebben ondergaan. Zo verklaarde u op DVZ dat u door Al-Shabaab ter dood werd veroordeeld in 2008, omdat u tegen Al-Shabaab's praktijk van het rekruteren van kinderen was en dat u kinderen en hun ouders waarschuwde voor Al-Shabaab (Vragenlijst CGVS, DVZ dd. 03 maart 2020, vraag 5). Daarnaast zou u ook fotograaf zijn geweest en door Al-Shabaab zijn beschuldigd vanwege uw beroep en het feit dat u films verhuurde. U bent dan gestopt met het uitoefenen van uw job en Al-Shabaab zou al uw materiaal hebben verbrand (Vragenlijst CGVS, DVZ dd. 03 maart 2020, vraag 8). Tijdens het persoonlijk onderhoud op 02 februari 2021 spreekt u helemaal niet over uw activisme tegen kind-rekrutering door Al-Shabaab, noch over uw beroep als fotograaf, maar zou u problemen hebben gehad met Al-Shabaab vanwege dat u weigerde de opgelegde belastingen te betalen (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 02 februari 2021, p.20). Ook zou u een clan vrezen omdat tijdens de gevechten waarbij u kon ontsnappen van Al-Shabaab een clanlid gedood zou zijn en de clan hield u verantwoordelijk voor zijn dood en zou bloedcompensatie willen (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 02 februari 2021, p.21). Daarnaast gaf u, zoals supra reeds vermeld, op DVZ aan reeds in 2008 gearriveerd te zijn in Italië (Vragenlijst DVZ dd. 03 maart 2020, vraag 32), terwijl de vervolgingsfeiten die u in aanhaalde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zich in 2009 zouden afspelen (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 02 februari 2021, p.20).

Zelfs uw verklaarde reisroute naar Europa zit vol met tegenstrijdige verklaringen. Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS in juli 2009 van Mogadishu naar Nairobi te zijn gevlogen en vanuit Kenia zou u een andere vlucht naar Italië hebben genomen (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 02 februari 2021, p.21). Op DVZ had u echter reeds verklaard van Mogadishu naar Sudan en vervolgens via Libië (waar uw paspoort ontvreemd werd, zie supra) naar Italië te zijn gereisd (Vragenlijst DVZ dd. 03 maart 2020, vraag 32).

Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen, het Eurodac search result en de supra uiteengezette tegenstrijdigheden blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan de plicht tot medewerking, noch dat u duidelijk inzicht geeft in wat uw werkelijke identiteit is en wat problemen in uw land van herkomst zouden zijn. Nochtans bent u aan het begin van het persoonlijk onderhoud er nadrukkelijk op gewezen dat u een medewerkingsplicht heeft, dat u de waarheid diende te vertellen en dat u alle inspanningen moest doen om zo gedetailleerd en uitgebreid mogelijk te antwoorden (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS

dd. 02 februari 2021, p.3). Doordat u geen correct inzicht geeft op uw werkelijke identiteit, uw achtergrond, uw reisroute en uw motieven voor uw verzoek om internationale bescherming, maakt u evenmin uw nood aan bescherming aannemelijk.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd “UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van januari 2014 en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)” van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20210629.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van alShabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamitische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. En Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouwnijverheid leeft er op. Al-Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties.

Al-Shabaab blijft ook in de verslagperiode direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en regeringsstrijdkrachten in de stad. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door doelgerichte aanslagen tegen overheidspersoneel en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten) en in minder mate door terreuraanslagen met geïmproviseerde explosieven. Al-Shabaab voert in Mogadishu gerichte moordaanslagen en terreuraanvallen uit op overheidsambtenaren, veiligheidstroepen en internationaal personeel op de luchthaven, in hotels, bars, coffeeshops, restaurants, politiebureaus en overheidsgebouwen. Hoewel alShabaab bepaalde groepen viseert, vallen er soms burgerdoden. Verschillende bronnen stellen vast dat alShabaab minder grootschalige, complexe aanvallen uitvoert en zich toelegt op het gebruik van geïmproviseerde explosieven. Tijdens de verslagperiode zijn bij de helft van de door ACLED geregistreerde incidenten vuurwapens betrokken. De andere helft zijn aanslagen met explosieven (IED's en granaten).

Naast terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld in Mogadishu, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, muitende legereenheden, milities en onbekende gewapende groepen. ACLED registreert ook gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. Een aanhoudende politieke crisissituatie over het verkiezingsproces leidt op 25 april 2021 tot een korte uitbarsting van geweld in bepaalde districten in de hoofdstad tussen enerzijds zwaarbewapende muitende soldaten en antiregeringsmilities en anderzijds de veiligheidsdiensten. ACLED telt minstens vijf gedode soldaten. In mei 2021 ebben de spanningen rond de verkiezingen weg.

Het geweld in de hoofdstad stijgt in december 2020, het begin van de huidige verslagperiode, in vergelijking met de periode juni - november 2020. Daarna volgt het aantal gewelddaden een fluctuerende lijn, met een piek in april 2021, gevolgd door het laagste aantal door ACLED geregistreerde incidenten in deze verslagperiode in mei 2021. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. Burgers worden soms doelbewust (bijvoorbeeld personen werkzaam in de administratie en zakenlui) en soms als nevenschade (als passant bij een bomaanslag) slachtoffer van het geweld. Tijdens de verslagperiode registreert ACLED 48 incidenten als violence against civilians met 36 burgerdoden. Het geweld dat ACLED registreert onder explosions/ remote violence maakt in de huidige verslagperiode 105 doden, waaronder ook burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en alShabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamitische beweging kunnen aangeduid worden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in

Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U blijkt een volwassen jongeman te zijn, in goede gezondheid. U toont eveneens een grote mate van zelfstandigheid door eerst naar Italië, Zwitserland, Zweden, Duitsland, Nederland en dan naar België te reizen. Bij uw zeer tegenstrijdige verklaringen over de motieven voor uw verzoek om internationale bescherming in België, over uw identiteit en uw reisroute werd door het CGVS eerder in deze beslissing reeds veelvuldig ernstige vragen gesteld. U laat aldus na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Daardoor kan het CGVS niet anders dan concluderen dat u, gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen, het niet aannemelijk maakt een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève te hebben, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een manifeste appreciatiefout aan en een schending van de volgende bepalingen:

“artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, en van artikelen 48/3, 48/, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 17 en 27 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verzoeker citeert artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet en voert hierbij aan dat er geen grondige analyse werd uitgevoerd van de relevante informatie die hij heeft voorgelegd, rekening houdend met zijn specifiek profiel.

Verzoeker gaat eerst in op zijn herkomst. Hij voert hierbij aan dat de grieven van de commissaris-generaal te strikt zijn en moeten worden verworpen en licht hierbij toe als volgt:

“Het CGVS heeft niet getracht zijn regio van herkomst vast te stellen, anders dan op basis van verzoekers eerdere asiolverzoeken.

De bestreden beslissing verwijst niet naar de verklaringen van verzoeker omtrent Galgadud in de nota's van bet persoonlijk onderhoud, maar alleen naar zijn verklaringen omtrent zijn migratiereis en eerdere asiolverzoeken. Het CGVS moest rekening houden met zijn verklaringen betreffende zijn regio van herkomst. Het kan niet volstaan met een beoordeling van de elementen betreffende zijn migratiegeschiedenis. De regio van herkomst van de verzoeker is een centraal punt in de zaak. Het kan niet uitgesloten worden dat verzoeker - hoewel hij tegenstrijdige verklaringen in eerder procedures heeft gelegd, quod non – echt afkomstig uit Galgadud is. De motivatie is dus onvoldoende. De bestreden beslissing moet als gevolgd geannuleerd worden.

Ten meer, heeft het CGVS een subjectieve lezing van de verklaringen van verzoeker gemaakt.

Het is niet omdat Meneer eerdere verzoeken tot internationale bescherming heeft ingediend dat hij per se gebrek aan zijn medewerkingsplicht aantoon, of dat er geen geloof kan worden gehecht aan wat hij verklaart.

Meneer is op de vlucht sinds meer dan 10 jaren. Hij heeft meerdere verzoeken om internationale bescherming ingediend. Hij is in meerdere Europese landen verbleven. Hij heeft nooit een vaste en definitieve plaats gehad sinds meer dan 10 jaren. Meneer mist dus referentiepunten. Hij is ook niet in bezit van documenten om van zijn echt ingewikkeld traject zich herinneren. Het is dus te verwachten dat hij soms elementen vergeet of dat hij soms foutjes maakt, maar het was nooit zijn bedoeling om de asiel instanties te bedriegen, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert.

Verzoeker heeft niet gelogen aan het CGVS. Zijn naam is I.D.M. Hij is uit Somalië vertrokken met zijn eigen paspoort en een geldig student visum voor Lybië. Na 10 weken in Lybië is hij uit het land vertrokken via een illegaal reisroute. De smokkelaars hebben zijn identiteitsdocumenten genomen.

Hij is in Italië in 2009 per boot aangekomen. Daar begon zijn zoektocht naar internationale bescherming. Meneer was bezorgd om een antwoord te krijgen op zijn verzoek om internationale bescherming. Elke keer dat het te lang duurde, beslist hij om het land te verlaten, zonder de bedoeling om de autoriteiten te bedriegen. Hij verstond niet toen de vervolgingen van zijn gedrag.

Meneer bedoelde niet te zeggen dat hij nooit in zijn leven een paspoort heeft gehad. Hij meent te zeggen dat hij nooit een paspoort in Europa heeft gehad.

Meneer I.D.M. bedoelde niet te zeggen dat hij een visum voor Sudan of voor Italië had. Er was waarschijnlijk een misverstand in dit verband. Verzoeker heeft een student visum voor Sudan en een student visum voor Italië aangevraagd maar die werden aan hem geweigerd.

Er dient te worden opgemerkt dat het CGVS strikt beoordeelt het gedrag van verzoeker. Het CGVS leent verzoeker intenties dat verzoeker niet heeft.

Het asielaanvraag van verzoeker werd niet objectief beoordeelt. Verzoeker vraagt voor de annulering van de bestreden beslissing zo dat een nieuwe beoordeling, rekening houdend van zijn verklaringen omtrent de regio van Galdadud kan plaatsnemen.

Verzoeker verwijst naar de wijsheid van Uw Raad in dit verband.”

Verzoeker vraagt voorts de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de problemen met Al-Shabaab. Wat de “kwalificatie” betreft, wijst hij erop dat hij in 2009 zijn land van herkomst heeft verlaten omdat hij “door Al-Shabaab werd bedreigd, afgeperst en tegengehouden. Leden van Al-Shabaab wilden hem doden wegens zijn weigering om hun te bieden. Hij weigert Al-Shabaab te gehoorzamen.

Hij is ook actief met jongeren, tegen het ronselen van kinderen door Al-Shabaab. Hij is fotograaf, een beroep dat door hen niet wordt geaccepteerd.”

Verzoeker meent dat deze bedreigingen een verband houden met een politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3, § 4, e), van de Vreemdelingenwet en citeert in dit verband rechtspraak van de Raad. *In casu* heeft verzoeker “geweigerd om de regels opgelegd door Al-Shabaab te bieden, hij is ook actief met jongeren, tegen het ronselen van kinderen. Hij is fotograaf, een beroep dat door Al-Shabaab niet wordt geaccepteerd. Dit is tegen de Koran volgens hun strikte interpretatie.” Verzoeker benadrukt hierbij dat Al-Shabaab oproept tot de volledige uitvoering van de sharia en stelt dat hij door zijn gedrag geacht wordt in strijd te zijn met de door hen vastgelegde regels en aldus een ander standpunt inneemt over de toepassing van de Koran. Omwille van dit gedrag werd verzoeker tegengehouden en ter dood veroordeeld door Al-Shabaab. Gelet op de beschikbare informatie, waaruit volgens verzoeker blijkt dat Al-Shabaab openbare geselingen, onthoofdingen, stenigingen, amputaties en de doodstraf uitvoeren, meent verzoeker dat hij met reden vervolging vreesde door Al-Shabaab. Verzoeker benadrukt dat dit vervolgingsdaden betreffen in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft verder een theoretische toelichting over de subsidiaire beschermingsstatus en meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet, omdat zal worden aangetoond dat de grieven van de commissaris-generaal onvoldoende zijn om de ernst van de door verzoeker ondergane vrees in vraag te stellen.

Wat de geloofwaardigheid van zijn relaas betreft, benadrukt verzoeker dat de motieven in de bestreden beslissing onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Hij stelt dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken en te staven en dat hem aldus “het voordeel van de twijfel” toegekend moet worden. Er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen, aldus verzoeker. Hij verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad en de Raad van State.

Verzoeker voert aan dat, waar “in een zeer beknopt middel (...) ten slotte de realiteit van de vervolging in twijfel [wordt] getrokken op basis van slechts twee elementen”, hij enkel kan vaststellen dat de argumenten van de commissaris-generaal volledig irrelevant zijn en bijgevolg onvoldoende om de geloofwaardigheid van zijn relaas te betwisten. Verzoeker voert hierbij aan dat hij “aan de zijlijn” als fotograaf en journalist heeft gewerkt en dit dus niet zijn hoofdberoep was. Dit was meer dan tien jaar geleden en verzoeker heeft zijn land in 2009 verlaten en is sindsdien in ballingschap in het buitenland. Hij acht het dan ook redelijk dat hij geen bewijs van zijn activiteiten kan voorleggen. Verzoeker voert hierbij aan dat “asielinstaties hun verwachtingen aangaande bewijs niet te hoog gegrepen [moeten]” en citeert uit het UNHCR “Handbook on procedures and criteria for determining refugee status”. Verzoeker stelt dat hij zich in een buitengewoon moeilijke positieve bevindt om zijn vervolgingsfeiten te bewijzen, aangezien hij reeds meer dan twaalf jaar op de vlucht is. Verzoeker bevestigt nog zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij Somalië in 2009 heeft verlaten en dus niet in 2008 naar Italië is gekomen. Hij meent dat de commissaris-generaal, in toepassing van de medewerkingsplicht, de Italiaanse asielinstaties diende te contacteren om dit te bevestigen en citeert hierbij andermaal uit voormeld UNHCR *Handbook*.

Hij stelt dus dat de commissaris-generaal een basis heeft om te besluiten dat hij in 2008 in Italië is aangekomen en dat het administratief dossier hier geen licht op kan werpen. De grief van de commissaris-generaal is dus ongegrond en moet worden verworpen. Verzoeker werpt verder op dat "*hij problemen met Al-Shabaab ook buiten de uitvoering van deze activiteiten ondervond*". Hij stelt dat de veiligheidssituatie in Somalië zo erg is geworden dat het er niet toe doet dat een persoon een 'illegale activiteit' uitoefent om problemen met Al-Shabaab te kennen.

Voorts wijst hij op de slechte omstandigheden tijdens de interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken, die een "*welbekend feit*" zijn: "*Inderdaad zijn de omstandigheden van het onderhoud heel vaal moeilijk, frustrerend (in lawaai, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, enz.) en de asielzoekers worden onder druk gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten. Bovendien, hebben asielzoekers vaak nog nooit een advocaat ontmoet. Deze omstandigheden van de interviews zijn ver van optimaal.*" Verzoeker acht het dan ook noodzakelijk om rekening te houden met de omstandigheden waarin de interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvinden en het gehoorverslag van deze interviews niet zo strikt te lezen. Verzoeker meent dan ook dat de grief van de commissaris-generaal te strikt is en moet worden verworpen. Het is immers redelijk dat verzoeker niet onmiddellijk dacht om daarover te praten, doch dit wil niet zeggen dat hij niet effectief fotograaf is en nooit filmpjes tegen de rekrutering van kinderen heeft gemaakt en hierdoor problemen heeft ondervonden, aldus verzoeker. Verzoeker besluit dat de grieven van de commissaris-generaal te strikt zijn en verworpen moeten worden.

Verzoeker voert verder aan dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet ten gevolge van de veiligheidssituatie in Somalië. Hij wijst erop dat, waar de commissaris-generaal uiteindelijk geen specifieke analyse maakt van de veiligheidssituatie en de nood aan subsidiaire bescherming op grond van voormeld artikel omdat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij uit Galgadug afkomstig is, hij op basis van hetgeen voorafgaat voldoende heeft aangetoond dat hij uit Galgadug afkomstig is en dat de veiligheidssituatie in de provincie de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt.

Verzoeker geeft een theoretische toelichting over het begrip van een gewapend conflict en het arrest Elgafaji en stelt dat "*[h]ieruit kan worden afgeleid dat de centrale vraag wat betreft de toepassing van art. 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet tot de situatie in El Salvador niet zozeer te maken heeft met het al dan niet bestaan van een situatie van gewapend conflict in het land, maar wel met de intensiteit van het geweld en de mate van willekeurigheid van dit geweld.*" Hij stelt verder dat er volgens verschillende bronnen niet kan worden uitgesloten dat er in Somalië sprake is van een intern gewapend conflict. Verzoeker citeert hierbij uit informatie van EASO van december 2017 en september 2021 en benadrukt dat in Galgadud de gevechten vooral plaatsvinden tussen de Galmudug regional forces enerzijds en Al-Shabaab en ASWJ anderzijds. Hij citeert uit informatie van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, ARC, EASO en SomTribune die de aanwezigheid van Al-Shabaab in de regio bevestigt en rapporteert dat deze aanwezigheid heeft geleid tot veel gevechten tussen de strijdkrachten van de overheid en Al-Shabaab. Hij citeert tevens uit informatie van het UK Home Office, het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken en EASO en wijst erop dat uit deze beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in het bijzonder gepleegd wordt door Al-Shabaab als willekeurig kan worden beoordeeld. Dit geweld veroorzaakt een ernstige bedreiging van zijn leven in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet, aldus verzoeker.

Indien zijn herkomst niet bewezen wordt geacht, meent verzoeker dat de motivering in de bestreden beslissing in ieder geval in strijd blijft met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM. Verzoeker geeft een theoretische toelichting en besluit hieruit dat de commissaris-generaal dient na te gaan of de terugkeer van verzoeker naar zijn herkomstland geen risico vormt op een schending van één of meer fundamentele rechten. Hij benadrukt dat de commissaris-generaal *in casu* zijn herkomst uit Somalië niet in twiifel trekt. Hij stelt dat dit betekent dat hij naar Somalië zal worden teruggestuurd en de commissaris-generaal aldus impliciet een terugkeer voorziet naar Mogadishu of een andere stad. Hij benadrukt dat, zelfs indien er regionale verschillen bestaan, de situatie in Somalië in het algemeen zeer precair is. Verzoeker citeert hierbij uit de informatie van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, UK Home Office, Amnesty International, Human Rights Watch, USDOS en de VN-Veiligheidsraad. Hij benadrukt dat burgers vaak het slachtoffer zijn van aanslagen door terroristische groeperingen als Al-Shabaab en door wetshandhavinginstanties die deze aanslagen proberen bestrijden.

Verder benadrukt hij dat het dagelijkse leven van inwoners in Somalië beïnvloed wordt door het geweld en de voedselonzekeerheid.

Hij citeert uit de voormelde informatie van het UK Home Office en benadrukt, onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, dat deze kwalitatieve criteria even belangrijk zijn als het aantal geweldincidenten of doden. Hij besluit hieruit dat het risico dat een terugkeer naar Somalië tot een schending van artikel 3 van het EVRM kan leiden bevestigd is door een aantal bronnen.

Hij meent dat, gelet op de veiligheidssituatie in Somalië, de commissaris-generaal een *“mogelijk gebied van terugkeer moest overwegen, zodat de terugkeer niet artikel 3 EVRM schendt”*. Hij acht het meest logisch dat hij zal worden teruggestuurd naar Mogadishu, doch citeert uit informatie van UNCHR waaruit blijkt dat Mogadishu niet automatisch een goed vestigingsalternatief betreft, alsook dat in andere steden de situatie van intern ontheemden precair is. Verzoeker stelt dat *“Gezien het objectieve risico van vernederende of onmenselijke behandeling in geval van terugkeer naar Somalië, als gevolg van de veiligheidssituatie in Somalië en de situatie van IDP’s, is de verzoekende partij van mening dat de verwerende partij kon niet afzien van een analyse van een terugkeer “alternatief” die Artikel 3 EVRM zou eerbiedigen.”* De commissaris-generaal heeft echter geen dergelijke individuele beoordeling gemaakt, aldus verzoeker.

Gelet op het voorgaande, besluit verzoeker dat de motivering in de bestreden beslissing onvoldoende, inadequaat en incorrect is om een negatieve beslissing te nemen wat zijn problemen met Al-Shabaab betreft. Hij meent dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd voor bijkomend onderzoek naar deze problemen. Zijn verklaringen moeten als aannemelijk en geloofwaardig worden beschouwd, indien nodig op basis van *“het voordeel van de twijfel”*. Rekening houdende met de veiligheidssituatie in Mogadishu, zijn er ook voldoende elementen om een reëel risico op ernstige schade in geval van een terugkeer als aannemelijk te beschouwen, aldus verzoeker. Bijgevolg moet hij bescherming krijgen.

2.1.2. In een aanvullende nota van 29 april 2022 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- het EASO-rapport *“Somalia. Security situation”* van september 2021;
- de COI Focus *“Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van Cedoca van 28 februari 2022.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in om zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanpak. Van verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn identiteit, herkomst en de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten.

Verzoeker volhardt in zijn verzoekschrift in zijn verklaringen met betrekking tot zijn identiteit zoals afgelegd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Hij doet hiermee echter geenszins afbreuk aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoekers afgelegde verklaringen over zijn identiteit en geboorteplaats in het kader van zijn verzoek in België tegenstrijdig zijn met de verklaringen die hij aflegde in het kader van zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming in Europa, zoals genoegzaam kan blijken uit de informatie die beschikbaar is in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 7, nr. 2). Daarenboven wees de bestreden beslissing er terecht op dat verzoeker zijn huidige verklaringen over zijn identiteit en herkomst niet kan staven aan de hand van authentieke of geloofwaardige identiteitsdocumenten en dat verzoeker evenmin geloofwaardige verklaringen aflegt over de redenen waarom hij dergelijke documenten niet kan bijbrengen. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat er misverstanden zijn ontstaan met betrekking tot zijn verklaringen of hij al dan niet een paspoort bezat en een visum voor Italië, doch dit betreffen slechts blote *post-factum* verklaringen die dan ook niet volstaan om de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen op dit punt te verschonen. Zijn verklaringen in het verzoekschrift dat verzoeker uit Somalië is vertrokken met zijn eigen paspoort en een geldig visum voor Libië zijn geheel tegenstrijdig zowel met verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud als met zijn verklaringen bij aanvang van de procedure. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker immers dat hij nooit een eigen Somalisch paspoort bezat maar Somalië verliet met een vals paspoort met een visum voor Italië (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 6-7). Bij aanvang van de procedure verklaarde hij dat hij in het bezit was van een eigen paspoort met een visum voor Soedan (DVZ-verklaring, stuk 8, p. 10). Gelet op de opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen van verzoeker met betrekking tot het bezit van een paspoort, is de Raad van oordeel dat verzoeker geen bevredigende verklaring kan geven voor het ontbreken van een origineel en overtuigend identiteitsbewijs. Dit ondergraaft verzoekers algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van zijn huidige verklaringen over zijn identiteit.

Gelet op hetgeen voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal dan ook bij waar deze motiveert dat: *“Daarnaast hebt u in het kader van uw opeenvolgende asielaanvragen in verschillende Europese landen ook nog gebruik gemaakt van verschillende identiteiten. In België dient u een verzoek in met de naam M. I. en verklaart u geboren te zijn in Mogadishu op 01 januari 1992. Bij uw tweede aanvraag voegt u de tweede familienaam D. toe. Wanneer de protection officer u vraagt of u ooit een andere naam of geboortedatum heeft gebruikt, antwoordt : “Nee, nooit” en “Nee, wanneer dat zo is, dan herinner ik me het niet” (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 02 februari 2021, p.7). Uit de informatie die de Belgische asielautoriteiten heeft mogen ontvangen van de Nederlandse en Duitse collega’s blijkt echter het tegendeel. In Nederland vroeg u asiel aan onder de naam A.R., geboren op 01 januari 1997 in Afgoye. In Zweden staat u gekend als I.D.W.S., geboren op 08 januari 1989 en in Duitsland diende u een verzoek om internationale bescherming in onder de naam I.Z., geboren op 01 januari 1995, geboren in Afgoye. Ook staat u in Duitsland gekend onder de naam M.I. met de volgende verschillende geboortedatum: 12 december 1991, 01 januari 1992, 01 januari 1992 en 01 februari 1988. Wanneer u hiermee tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd wordt, zegt u eerst dat de Nederlandse politie een document op u vond met daarop een andere naam. Men had u daarna met deze naam geregistreerd en dat het niet mogelijk was om dit aan te laten passen (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 02 februari 2021, p.24). U verklaarde verder in Duitsland wél uw echte identiteit te hebben gebruikt, wat een zeer opmerkelijke verklaring is, aangezien u daar met verschillende namen en geboortedatum bekend staat. Uw verklaring over de abusievelijke registratie in Nederlands is dan ook allesbehalve afdoende en het CGVS kan niet anders dan concluderen dat u geen zicht geeft op uw werkelijke identiteit, geboortedatum en geboorteplaats – niet door overtuigende verklaringen, noch door enige documenten. Het CGVS concludeert dan ook dat de door u verstrekte (persoons)gegevens op geen enkele manier gestaafd worden en dat bijgevolg meer dan gerede twijfels hieromtrent op zijn plaats zijn..”*

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat geen rekening werd gehouden met zijn verklaringen over zijn herkomst uit de provincie Galgaduud en dit een relevant element betreft van zijn verzoek, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij geboren werd en steeds verbleven heeft in Mogadishu en slechts gedurende een aantal maanden in 2009 in het dorp Gur'iel in de provincie Galgaduud heeft gewoond voor zijn vlucht naar Europa (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 7-8, 14, 20). Bovendien stelt de Raad vast dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn verblijf in de provincie Galgaduud wordt ondergraven door de vaststelling dat hij bij aanvang van de procedure geen melding heeft gemaakt van een verblijf in de provincie Galgaduud in het jaar 2009. Verzoeker verklaarde tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers dat hij in de stad Mogadishu verbleef vanaf zijn geboorte tot aan zijn vertrek uit Somalië in 2008 (DVZ-verklaring, stuk 8, p. 6 en 12). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over zijn verblijfplaatsen voor zijn vertrek uit Somalië.

Hij verklaarde immers enerzijds dat hij in Mogadishu verbleef tot maart 2009 (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 7-8), hetgeen tegenstrijdig is met zijn latere verklaringen dat hij Mogadishu verliet naar de provincie Galgaduud en er een textielbedrijf begon vanaf januari 2009 tot maart 2009 (*Ibid.*, p. 14). De Raad kan dan ook vaststellen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn verblijf in het dorp Gur'iel in de provincie Galgaduud en er aldus evenmin geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die er zich volgens verzoekers verklaringen zouden hebben voorgedaan (*Ibid.*, p. 20).

De bestreden beslissing oordeelde daarenboven terecht dat verzoeker tevens tegenstrijdige verklaringen aflegde over de redenen waarom hij Somalië is ontvlucht. Verzoekers verweer dat zijn relaas niet objectief werd beoordeeld, kan dan ook niet worden bijgetreden. De bestreden beslissing oordeelde immers terecht dat: *“Wat uw geloofwaardigheid volledig verder ondermijnt is dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op 02 februari 2021 geheel andere vervolgingsfeiten aanhaalt dan die u op 03 maart 2020 op DVZ verklaarde te hebben ondergaan. Zo verklaarde u op DVZ dat u door Al-Shabaab ter dood werd veroordeeld in 2008, omdat u tegen Al-Shabaab’s praktijk van het rekruteren van kinderen was en dat u kinderen en hun ouders waarschuwde voor Al-Shabaab (Vragenlijst CGVS, DVZ dd. 03 maart 2020, vraag 5). Daarnaast zou u ook fotograaf zijn geweest en door Al-Shabaab zijn beschuldigd vanwege uw beroep en het feit dat u films verhuurde. U bent dan gestopt met het uitoefenen van uw job en Al-Shabaab zou al uw materiaal hebben verbrand (Vragenlijst CGVS, DVZ dd. 03 maart 2020, vraag 8). Tijdens het persoonlijk onderhoud op 02 februari 2021 spreekt u helemaal niet over uw activisme tegen kind-rekrutering door Al-Shabaab, noch over uw beroep als fotograaf, maar zou u problemen hebben gehad met Al-Shabaab vanwege dat u weigerde de opgelegde belastingen te betalen (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 02 februari 2021, p.20). Ook zou u een clan vrezen omdat tijdens de gevechten waarbij u kon ontsnappen van Al-Shabaab een clanlid gedood zou zijn en de clan hield u verantwoordelijk voor zijn dood en zou bloedcompensatie willen (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 02 februari 2021, p.21). Daarnaast gaf u, zoals supra reeds vermeld, op DVZ aan reeds in 2008 gearriveerd te zijn in Italië (Vragenlijst DVZ dd. 03 maart 2020, vraag 32), terwijl de vervolgingsfeiten die u in aanhaalde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zich in 2009 zouden afspelen (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 02 februari 2021, p.20).”*

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift tracht vast te houden aan de twee versies van zijn relaas met betrekking tot de redenen waarom hij Somalië heeft verlaten, merkt de Raad op dat dit geenszins volstaat om afbreuk te doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing hieromtrent. Er mag van verzoeker worden verwacht dat hij voor de asielinstantie (in staat is om voldoende) coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn relaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker tijdens het interview bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud een wezenlijk verschillend relaas naar voren heeft gebracht met betrekking tot de redenen waarom hij Somalië heeft verlaten, hetgeen niet aannemelijk is en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsfeiten volledig ondergraaft.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat hij geen bewijs kan voorleggen van zijn activiteiten als *“fotograaf en journalist”* omdat hij Somalië meer dan tien jaar geleden verliet, wijst de Raad erop dat, nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker tijdens de procedure niet eerder vermeld heeft dat hij als journalist zou hebben gewerkt, dit verweer geen afbreuk kan doen aan de voormelde vaststellingen die volstaan om te besluiten dat verzoeker middels zijn verklaringen zijn relaas niet aannemelijk maakt.

Met het volharden in zijn verklaringen dat hij in 2009 Somalië verliet doet verzoeker voorts geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen op dit punt. Het zich louter scharen achter één der tegenstrijdige verklaringen, zonder elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, volstaat immers niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal de Italiaanse instanties diende te contacteren om zijn relaas te bevestigen en er geen basis is om te besluiten dat verzoeker reeds in 2008 in Italië is aangekomen, wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens het interview bij aanvang van de procedure zelf verklaarde dat hij in 2008 Somalië verliet en aankwam in Italië (DVZ-verklaring, stuk 8, p. 12). De Raad benadrukt hierbij dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het aan de commissaris-generaal noch aan de Raad toekomt om de lacunes in verzoekers bewijsvoering op te vullen.

De Raad wijst er bovendien nog op dat de bestreden beslissing terecht oordeelde dat verzoeker tevens tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn reisweg, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas: *“Zelfs uw verklaarde reisroute naar Europa zit vol met tegenstrijdige verklaringen. Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS in juli 2009 van Mogadishu naar Nairobi te zijn gevlogen en vanuit Kenia zou u een andere vlucht naar Italië hebben genomen (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 02 februari 2021, p.21). Op DVZ had u echter reeds verklaard van Mogadishu naar Sudan en vervolgens via Libië (waar uw paspoort ontvreemd werd, zie supra) naar Italië te zijn gereisd (Vragenlijst DVZ dd. 03 maart 2020, vraag 32).”*

Verzoeker weerlegt geenszins de vaststellingen omtrent zijn tegenstrijdige verklaringen door louter hypothetisch te verwijzen naar de slechte omstandigheden tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zelfs al valt niet uit te sluiten dat niet elk gehoor in optimale omstandigheden plaatsvindt, dan nog dient verzoeker *in concreto* aan te tonen dat wat in de CGVS-vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij heeft verklaard, *quod non in casu*. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort was en hij niet veel tijd had om alles te vertellen, doch de Raad merkt op dat dit verzoeker geenszins ontslaat van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. Daarenboven betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden kernelementen van verzoekers asielrelaas, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat hij deze elementen correct weergeeft. Uit het administratief dossier blijkt voorts dat verzoekers verklaringen hem werden voorgelezen in het Somalisch en dat hij vervolgens ondertekende, waardoor hij zich akkoord verklaarde met de inhoud ervan. Hij gaf tijdens het persoonlijk onderhoud ook nog aan dat hij de tolk goed had verstaan en alle redenen voor zijn verzoek heeft kunnen geven (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 4). De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker stelt dat hij er niet aan gedacht heeft om bij aanvang van de procedure zijn werk als fotograaf te vermelden, doch uit het administratief dossier blijkt genoegzaam dat verzoeker dit werk wel vermeldde bij aanvang van de procedure (CGVS-vragenlijst, stuk 8, p. 2), doch niet tijdens het persoonlijk onderhoud (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5). Het betoog in het verzoekschrift biedt dan ook geenszins een afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen.

Voormelde motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Ten overvloede wees de bestreden beslissing er nog terecht op dat uit de beschikbare landeninformatie (Landeninformatie, stuk 7, nr. 2) kan blijken dat verzoeker de afgelopen jaren in verschillende Europese landen verzoeken om internationale bescherming indiende zonder een beslissing in deze verzoeken af te wachten. Dergelijke houding getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker en ondermijnt dan ook de ernst van de door hem geschetste vrees.

Gelet op wat voorafgaat, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in Somalië. Immers, indien verzoeker daadwerkelijk meent dat hij een nood heeft aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten en de instanties correct informeert over zijn identiteit, plaatsen van eerder verblijf en de problemen die tot zijn vlucht hebben geleid. Verzoeker diende alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen, zodat de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met hem kunnen worden beoordeeld (artikel 48/6, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet). Deze elementen omvatten onder meer zijn verklaringen en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Gelet op het ontbreken van deze elementen, leidt de Raad hieruit een negatieve indicatie af met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, omdat hij ook geen bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de

commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu dient vastgesteld dat verzoeker zelf verklaart afkomstig te zijn van Mogadishu en daar te hebben verbleven en dat er bovendien, zoals uit het voorgaande blijkt, geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat hij gedurende een bepaalde periode in de provincie Galgaduud heeft verbleven. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekers nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie in Mogadishu dient beoordeeld te worden. Het betoog in het verzoekschrift over de veiligheidssituatie in de provincie Galgaduud is dan ook niet dienstig.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, ter kennis gebracht door de commissaris-generaal en bijgebracht door verzoeker in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al-Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat de door verzoeker ter kennis gebrachte informatie, in zoverre deze betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu, dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu is gebaseerd.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Hij voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP